"The poetry of earth is never dead." I like this saying by the English poet,
John Keats. I also like his discovery of what distinguishes a true artist, which
he called "negative ability." Its essence is that the personality of the artist
dissolves and becomes part of the things that surround him — stones, birds,
trees, whatever. He contrasted this ability with egocentric exaltation, when the
personality of the artist suppresses everything around, forcing everything around
to become him, no matter what. I first felt this state of dissolution in myself when
I was in nature. I cannot explain it, but I often reproduce it in my works.

«Поезія землі ніколи не вмирає», — мені подобається цей вислів англійського поета Джона Кітса. Та ще подобається його знахідка про те, що вирізняє істинного митця, яку він назвав як «негативна здатність». Її суть полягає в тому, що особистість художника розчиняється і стає частиною речей, що його оточують — камінням, птахами, деревами, чим завгодно. Цю здатність він протиставляв егоцентричному піднесенню, коли особистість художника пригнічує все навкруги, змушуючи, щоб усе навколо, щоб то не було, ставало ним. Спочатку я відчув цей стан розчинності в собі, коли перебував на природі. Я не міг його пояснити та частенько відтворював у своїх роботах.

Купити книгу на сай

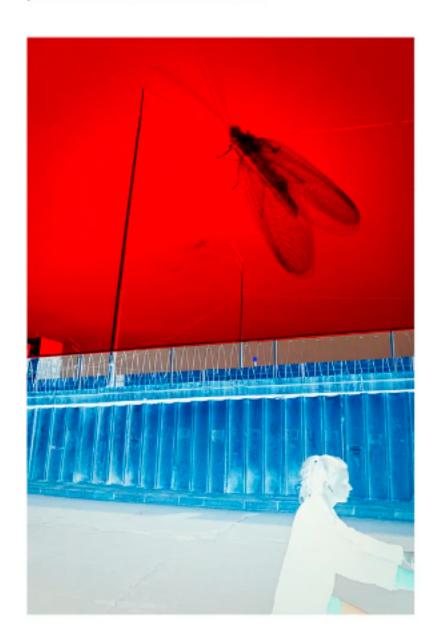

There are people who hear and see things that hundreds of thousands of others cannot hear or see. They are gifted with special powers: inner vision and hearing with different frequencies of oscillations and vibrations than most people. If you have this gift — to hear and see at a distance — you often mistake it for hallucinations.

Є люди, які чують та бачать те, чого не можуть ні чути, ні бачити сотні тисяч інших. Вони обдаровані особливою силою — внутрішнім зором і слухом з іншою частотою коливань та вібрацій, ніж більшість людей. А якщо ти маєш цей дар — чути й бачити на відстані — часто приймаєш це за галюцинацію.